

Ορλάνδος Αναστάσιος (23 Δεκ. 1887- 6 Οκτ. 1979)*

Γεννήθηκε στην Αθήνα και καταγόταν από τον Ιω. Ορλάνδο, πρόεδρο του Βουλευτικού κατά τον Αγώνα. Σπούδασε αρχιτεκτονική (1908) και φιλολογία (1915) στην Αθήνα και διετέλεσε μαθητής του Dörpfeld, του Karg, του Heberdey και του A. von Premerstein. Διετέλεσε κατά το διάστημα 1910-1917 αρχιτέκτων της Αναστήλωσης των αρχαίων μνημείων της Ακροπόλεως υπό τον Ν. Μπαλάνο, διευθυντής Αναστήλωσης των αρχαίων μνημείων της Ελλάδος (πλην Ακροπόλεως) κατά το διάστημα 1920-1942, διευθυντής Αναστήλωσης των αρχαίων και ιστορικών μνημείων της Ελλάδος από το 1942 ως το 1958, τακτικός καθηγητής της αρχιτεκτονικής μορφολογίας και ρυθμολογίας του Πολυτεχνείου (1919-1940), τακτικός καθηγητής της ιστορίας της αρχιτεκτονικής του Πολυτεχνείου (1943-1958) και τακτικός καθηγητής της βυζαντινής αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών (1939-1958), ιδρυτικό μέλος της Ακαδημίας Αθηνών, πρόεδρος της Ακαδημίας το 1950 και γενικός γραμματέας της Ακαδημίας από το 1956 ως το 1966.

Δεν είναι εύκολη η περιγραφή της δράσης και του έργου του Ορλάνδου γιατί ταυτίζεται με την ελληνική αρχαιολογία από τις αρχές του αιώνα ως το 1979. Ως καθηγητής μόρφωσε και έδωσε κατεύθυνση στους μαθητές του, αρχιτέκτονες και αρχαιολόγους, και οι ιδέες του για την αναστήλωση των αρχαίων και των βυζαντινών μνημείων κυριάρχησαν και εφαρμόστηκαν χωρίς αντίρρηση. Με την ανασκαφική και συγγραφική του δράση καλύπτει όλους τους τομείς της ελληνικής αρχαιολογίας, από την προϊστορική μέχρι του 19ου αι. και ως διευθυντής Εκκλησιαστικής αρχιτεκτονικής του Υπουργείου Παιδείας καθόρισε τη μορφή των περισσότερων εκκλησιών της Ελλάδος και δημιούργησε αρχιτεκτονική παράδοση.

*από την Ιστοσελίδα της Αρχαιολογικής Εταιρείας